

راهکارهای دستیابی به الگوی خیابان با هدف افزایش کیفیت زندگی و سرزندگی و خلق محله های پایدار اجتماعی

شیمای همایی*^۱، ژاله کلانتر^۲

^۱ دانشجوی کارشناسی ارشد طراحی شهری دانشگاه آزاد اسلامی واحد قزوین، مربی سازمان آموزش فنی و حرفه ای
پست الکترونیکی: homaework@yahoo.com

^۲ دانشجوی کارشناسی ارشد طراحی شهری دانشگاه آزاد اسلامی واحد قزوین.
kzhaleh@ymail.com

چکیده

پژوهش ها نشان می دهند که مردم در زندگی آینده، اغلب به حاشیه کشیده می شوند یا در مقایسه با سنین جوان تر مورد تبعیض واقع می شوند. افراد در همه سنین با هر شکل یا سطحی از آسیب دیدگی اعم از اینکه صدمه موقتی (مانند عضو شکسته)، یک ناتوانی بزرگ (مانند نابینایی) یا یک مشکل شناختی (مانند خواندن کلمات) داشته باشند، نباید توسط موانع محیطی محروم شوند. خیابان ها بخش مهمی از شهرها را تشکیل می دهند که دسترسی افراد را به محل کار و زندگی فراهم می سازند، لذا خیابان ها باید برای همه افراد جامعه، پیر یا جوان، پیاده یا سواره، دوچرخه سوار یا اتومبیل سوار طراحی شوند. اما اغلب اوقات تنها برای اتومبیل ها طراحی شده اند. همان طور که *Lavery* بیان می کند: طراحان باید از این حقیقت آگاه باشند که طراحی برای اشخاص با شرایط جسمی و روحی متوسط قدیمی شده است و چالش برای طراحی خیابان مناسب و قابل زندگی برای همگان مورد پسند است به نحوی که طرح نهایی برای هیچ کس اعم از پیر و جوان یا ضعیف و قوی خطر آفرین نباشد مطرح می باشد. نوع تحقیق حاضر (بنیادی- کاربردی) و روش بررسی آن اسنادی، مشاهده، مصاحبه با گروه های مختلف مردم در قالب گروه های کانونی (*Focus Group*) و تهیه پرسشنامه می باشد.

هدف پژوهش حاضر شناخت و معرفی خیابان قابل زندگی و تهیه راهکارهایی مفید و کاربردی با توجه به نظر و سلیقه مردم برای خلق محیط هایی که حداکثر کیفیت زندگی را ایجاد می کند و دستیابی به توسعه پایدار در مقیاس محله و ایجاد سرزندگی در محله های شهری به منظور هرچه کامل تر کردن یک خیابان شهری برای استفاده تمامی اعضای جامعه می باشد.

واژه های کلیدی: خیابان قابل زندگی، ارتقاء کیفیت زندگی، ایمنی، راحتی، سالمندان، ساکنین محله